

РЕШЕНИЕ

№ 6345

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова
Христо Минев**

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7474** по описа за **2020** година докладвано от съдия Христо Минев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], срещу решение от 15.04.2020г. по НАХД № 18743/2019 г. по описа на СРС, НО, 8 състав. С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление № 22-006133/07.11.2019 г., издадено от директора на Д.-С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000.00лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон и при неправилно установена фактическа обстановка. Моли се оспореното решение да бъде отменено, като бъде отменено и издаденото НП.

В съдебно заседание касаторът редовно призован не изпраща представител. Депозирал е молба и е приложил копие на Определение от 22.11.2019г. по гр.дело №38743/2019г. на СРС 81 състав. Ответникът – Дирекция Инспекция по труда С. се представлява от ю.к. П., който оспорва касационната жалба. Моли същата да бъде отхвърлена. Претендира ю.к. възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Д., който счита касационната жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно

и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XIII касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл.211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на инстанционен контрол по чл. 208 от АПК съдебно решение и е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и правилно.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови релевантни писмени доказателства по отношение на посочените касационни основания по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

С решение от 15.04.2020 г. по НАХД №18743/2020г. по описа на СРС, НО, 8 състав е потвърдено Наказателно постановление № 22-006133/07.11.2019г., издадено от директора на Д.-С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000.00лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че при извършване на последваща проверка по изпълнение дадени предписания на основание чл.404 ал.1 т.1 от КТ с протокол за извършена проверка с изх.№ПР1910363 от 10.05.2019г. на [фирма], било констатирано, че дружеството, в качеството си на работодател, не бил изпълнил предписание под № 11, а именно: „АВЛ–С. Е. в качеството си на работодател да изплати уговореното и начислено във ведомостта на служителите за месец декември 2017г. трудово възнаграждение за извършената работа на Й. И. П.– А. ЕГН [ЕГН] и Ц. Н. Д. ЕГН [ЕГН], съгласно чл.128 т.2 от КТ. Предписанието било с преустановителен характер, със срок на изпълнение 30.05.2019г. В хода на проверката в Д.-С. не са били представени доказателства за изпълнение на дадените предписания.

Правилно е прието от СРС, че нарушение е било извършено на 31.05.2019г., в предприятието и е констатирано на 10.07.2019г. С горното била нарушена разпоредбата на чл.415 ал.1 от Кодекса на труда (КТ), поради което, на основание чл.416 ал.5, вр.чл.415 ал.1 от КТ.

Издаден бил АУАН № 22-006133/10.07.2019 г.

Въз основа на съставения АУАН било издадено Наказателно постановление № 22-006133/07.11.2019г.

Фактическата обстановка СРС е установил, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Съставеният АУАН и издаденото НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са съставени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила в предвидените от ЗАНН срокове. За да бъде образувано административнонаказателно производство следва да бъде безспорно установено извършено нарушение. В случая, неизпълнението на даденото предписание е констатирано при повторна проверка, резултатите от която са обективирани в Протокол изх. № ПР1922392/10.07.2019 г. Едва след нейното приключване е установено неизпълнението на даденото предписание, поради което АУАН е издаден

в законоустановения срок, съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН.

Видно от доказателствата по делото, [фирма] не е изпълнило задължително предписание №11, дадено му с Протокол за извършена проверка, връчен на 10.05.2019г., като срокът за изпълнение е бил до 30.05.2019г. След извършена последваща проверка, документирана с Протокол, връчен на 10.07.2019г., административният орган е установил, че даденото предписание относно изплащането на трудовите възнаграждения на описаните по – горе две служителки, все още не е изпълнено. Така описаната фактическа обстановка по същество не се оспорва от страните. Касаторът с представеното копие на Протокол по гр.дело 38743/2019г. на СРС 81 състав дори установява, че е налице входирана искова молба от служителката Й. П.–А. срещу работодателят и [фирма].

Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице, което е носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка, документирана с Протокол от 10.07.2019г., е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Като адресат на предписанието касаторът е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно.

Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл. 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, като съгласно т. 1 от нормата такива са и задължителните предписания на работодателите. В чл. 405 от КТ е указано, че тези принудителни административни мерки /в т.ч. и задължителните предписания/ подлежат на оспорване по реда на АПК. В този смисъл, дадените задължителни предписания имат характера на индивидуален административен акт и подлежат на самостоятелен контрол. В настоящия случай липсват доказателства, така дадените от контролния орган предписания да са били оспорени, поради което следва да се приеме, че същите са влезли в сила и подлежат на изпълнение. След като не са били изпълнени в указания от контролния орган срок, безспорно [фирма], като работодател е осъществил състава на административното нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, съгласно който текст, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500.00 до 10 000.00лв. В случая е определена имуществена санкция от 2000.00лв., който е близо до законоустановения минимум и не следва да бъде намалена.

Въз основа на изложеното, касационната жалба е неоснователна. Обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно следва да бъде отменено.

Предвид изхода на делото, на основание чл.63 ал.3 /нова –ДВ бр.94 от 2019г./ от ЗАНН разноски се дължат на ответника по реда на АПК, които са съевременно заявени. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100.00лева.

Като съобрази горното и на основание чл. 221, ал. , предл. 1 от АПК, във вр. чл.63,

ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, XIII касационен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА съдебно решение от 15.04.2020г. по НАХД № 18743/2019 г. по описа на СРС, НО, 8–ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-006133/07.11.2019г., издадено от директора на Д.-С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000.00лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] да заплати на Д“ИТ“ С. сумата от 100.00лева за юристконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: